

ולכן, דנה המשנה:

אייזחו נשך, שהוא לשון חכמים לגבי ריבית האסורה מן התורה, **ואיזחו תרבית**, שהוא לשון חכמים לגבי ריבית האסורה רק מדרבנן?

ומבוארת המשנה: **אייזחו נשך?** —

זה המלה **סלג**, שהיא ארבעה DINERIM, בתנאי שיחזיר לו הלואה עבורים, **חמשה DINERI**.

זהו אופן אחד האסור מן התורה, מפני שבא דרך הלואה, ונקצץ מראש.

האופן השני הוא: כגון שהלווה **פאתיים** חיטין בתנאי שיחזיר לו עבורן שלוש סאין חיטין.

כל זה אסור מן התורה, והשתמשו חכמים לגבי איסור זה בלשון "נשך", מפני שהוא, המלווה, נושא על ידי קציצה זו את הלואה, בכך שמכריוו לשלם יותר מאשר קיבל ממנו.

אייזחו "תרבית", שהוא לשון חכמים לגבי ריבית שאינה אסורה אלא מדרבנן? —

זה המרבה בפירות.

כלומר, האופן של תרבית הוא, שębבה הלווח את ממונו על חשבוןו של המוכר, בדרך של פטיקה על הפירות במקח וממכר.

וממשמעות התנאי ומפרט: **ביצד?** איך ומהי, יש איסור של "פטיקה" על הפירות שהוא דרך ריבית.

ומביा התנאי דוגמא של פטיקה, שתחילתה

היתר **"יש לו"**: אף אם לא יצא השער [או במרקחה אחר, שאין השער מתייר לה], אם בשעת הפטיקה קיימים ברשות המוכר סך הפירות שפסקו עליהם, הרי זה הנחשב כายיל' **חל המקח על אותן פירות**, ומתוות.

היתר וה ש "יש לו" נאמר גם על ריבית של **"סאה בסאה"** האמור לעיל, במשנה **שסוף הפרק**.

חלק מהדברים שלעיל מתבאים מותך המשנה שלפניינו, ועיקריה של משנתנו, באלה לבאר, מהי ריבית דרך הלואה שאסורה תורה, ומהי אפק ריבית שאסרו חכמים.

מתניתין:

מצינו בתורה, וכן בדברי חכמים, שני לשונות המגדירים **"ריבית"**.

האחד מגדיר את הריבית כ"**נשך**", הנושא את הלואה, והשני מגדיר אותה בלשון "**ריבוי**", שמתרבבה ממוני של המלה על ידי **נטילת הריבית מהלה**.

בלשון הכתוב בספר ויקרא [כח, לו לז] נאמר **"אל תחק ממוני נשך ותרבית"**.

וכמו כן אמר שם הכתוב **"אל תספר לא תתן לו בנשך, ובמרבית לא תתן אקל"**.

ושניהם אסורים מן התורה, כאשר הנשך והמרבית איסור אחד הם, אלא שיש בכתוב **כפל לשון**.

אך בדברי חכמים, מצינו חילוק בין "**נשך**", שהוא ביטוי של חכמים לגבי איסור ריבית מן התורה, לבין "**תרבית**", שהוא ביטוי של חכמים לגבי איסור ריבית מדרבנן.